

Tankar i en dödsdömd gammelskog

Bert Andersson, 2005-03-29

Jag vilar ryggen mot en åldrig fura i en dödsdömd skog ...
Dess namn är likgiltigt, förr fanns den överallt - idag snart ingenstans.

För mig är skogen symbol för det ursprungliga, den orörda, vilda och okuvade naturen.
Samtidigt kulturbärare och länk med vårt förflutna. En viktig del av vår identitet.

En gammal skog är ett mångtydigt livstecken. I dess dunkel myllrar det av liv i minsta skrymsle och vrå - från rot till topp. Anpassningen är här som överallt i naturen gudomligt vis.
De olika livsformerna har fått sina fastställda lagar som ingen bryter ostraffat.

I den ljusa nordiska natten lutar jag ryggen mot en gammal tall i en dödsdömd skog. Stammen är knotig, sotig och ärrad av för längesedan slocknade bränder. När Gustav Vasa blev riksföreståndare var denne bjässe redan sekelgammal och härdad av vreda stormar.
Oräkneliga fågelungar har sett dagens ljus i det bohål en spillkråka mejslade ut för mer än två sekler sedan.

Jag sitter i en dödsdömd skog under det mäktiga grenverket av en levande rotfast medvarelse.
En levande länk mellan forntid och dataålder som snart famnar sex sekler. Nästan ofattbart för mig som jämförelsevis bara lever ett ögonblick. Med vilken rätt sätter sig somliga till doms över denna skogens rese och ålderman - över skogar fulla av liv, dess vara eller inte vara?

Skogsbruket har tagit sig den rätten, eftersom rätten i träpatronernas värld är detsamma som makt. Genom sin makthunger och gränslösa girighet har skogsbruket blivit skogens värsta rovdjur - vida överträffande alla andra varelser.

Tekniken har varit till nytta, men också fjärrmat människan från naturen, vars resurser i alla former anses vara medel för att tillfredställa girigheten - även om man i framtiden skadar sig själv genom att rubba naturens ordning.

Skogen döms som värdelös av träpatronerna om den inte duger som rov för den heliga marknadens girighet. Människan är en klåpare, när det gäller att förvalta de rikedomar naturen slösat över henne.

Jag sitter i en dödsdömd skog. Det är vår, och runt omkring mig pågår den eviga kampen för livet och tillvaron. Jag rycks med av det pulserande tjäderspelet där tupparna bröst mot bröst mäter varandras styrka mellan gammelfuornas stammar. Tiden står stilla, jag grips av skogens innersta väsen och blir ett med naturen.

Så länge den dödsdömda skogen finns kvar bjuder den till meditation. Tankarna kretsar kring den biologiska utvecklingen där de naturliga förändringarna i regel går sakta. Biologiskt skiljer sig nutidsmänniskan föga från stenålderns. Våra kroppar är fortfarande, såväl fysiskt som mentalt, genetiskt programmerade för ett liv i naturen.

Många av dagens människor mår inte bra - men förstår inte varför. I sitt dagliga jäktande att vinna rikedom och berömmelse lyssnar man inte på kroppens signaler. Inser inte att man hamnat i en ond cirkel när man försöker kompensera det genetiska suget av naturupplevelser på köpt och konstlad väg.

Varför tillåts rövarkapitalismen parasitera ohämmat på kommande generationers existensmöjligheter och livskvalitet, genom skövling och klimatförstöring. Vi har all anledning att bli betänksamma när djur och växter inte klarar av att leva i den miljö vi själva lever i. Vi har inte råd med flera dödsdömda skogar.

Människan har genom övermod och omätlig härsкарdrift trott sig kunna förvalta livet utan ansvar. Har därmed dömt sig själv till evig oro, förödande olyckor, hat och krig. Kanske är det naturlagarnas hämnd över den giriga varelse, som bröt sig ut ur det stora sammanhanget och glömde sitt ursprung.

Ingen vettig människa är så förbenat inskränkt att hon motsätter sig allt skogsbruk eller kraftproduktion av hänsyn till naturens. Det är omåttligheten, spekulationsraseriet och likgiltigheten inför allt levande som är så vidrig. Är respekten, känslan och vördnaden för naturen med dess mångfald död? Är det bara aktiekursen som har betydelse i de moderna träpatronernas liv?

Jag reser mig under den urgamla tallen i den dödsdömda skogen. Djuren flyger och springer i panik - människan har uppenbarligen dåligt rykte i den omgivande skapelsen. Skall kommande generationer strö förbannelser över våra gravar istället för blommor ...?